USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. D.**, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2008, č. j. OAM - 37/VL - 18 - 11 - 2008, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 8. 2009, č. j. 61 Az 10/2008 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2008, č. j. OAM - 37/VL - 18 - 11 - 2008, o zamítnutí o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). O nákladech řízení rozhodl krajský soud tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Krajský soud Ostravě po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozhodnutí postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nutno uvést, že jako důvod žádosti ze dne 14. 1. 2008 o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl obavy z jednání cizích osob - mafie, a to poté, kdy začal v zemi původu - na Ukrajině podnikat. Bylo po něm mafií požadováno výpalné, které dvakrát

zaplatil a když zjistil, že mu z výdělku nic nezbývá, obrátil se na policii a podal oznámení. Téhož dne večer za ním přišli vymahači výpalného, ukázali mu citované oznámení a zbili ho. Uvedené stěžovatel nikde nenahlásil a začal si kvůli obavám o život vyřizovat vízum do České republiky. Mezitím pracoval, mafiánům dále platil výpalné a nakonec z Ukrajiny odjel. Při pohovoru, který byl se stěžovatelem proveden 17. 1. 2008, uvedl totožné důvody, pro něž žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice s tím, že po ukončení platnosti víza pobýval v ČR nezákonně za situace, kdy ho podvedli zprostředkovatelé, jimž poskytl zálohu 10 000 Kč za slib vyřízení legálního pobytu. Žádostí o udělení mezinárodní ochrany za této situace chce legalizovat svůj další pobyt v České republice. Stěžovatel se obává návratu do vlasti, v zemi původu se státními orgány žádné problémy neměl.

V kasační stížnosti pak stěžovatel s odkazem na obsah odůvodnění napadeného rozsudku napadá tento rozsudek v celém rozsahu z důvodů podávaných v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Stěžovatel však tyto důvody nekonkretizuje, toliko namítá, že v průběhu řízení poukazoval na pronásledování své osoby dle § 12 zákona o azylu a pro hrozící vážnou újmu dle ust. 14a téhož zákona. Dále stěžovatel uvedl, že krajský soud k jeho námitkám porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nezaujal žádné stanovisko. Z toho není jisté, zda-li soud tyto námitky považuje za oprávněné či nikoliv, ani není jisté jakými právními úvahami se soud v této věci zabýval, což vede podle stěžovatele k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Jako důkaz navrhuje správní spis žalovaného a soudní spis sp. zn. 61 Az 10/2008, a dokládá v příloze napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě a článek „Vražda, ke které nemuselo dojít“ z deníku „Vysoký hrad“, a to jak v původní jazykové verzi, tak v překladu do jazyka českého. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení. Současně bylo požádáno o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný správní orgán popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a stejně tak i napadený rozsudek krajského soudu, byly podle jeho názoru vydány v souladu se zákony. Žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání ve věci žádosti stěžovatele, na výpovědi stěžovatele učiněné během správního řízení a na vydané rozhodnutí. Žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v zemi původu - na Ukrajině mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a citovaného zákona. Stěžovatel měl ve vlasti problémy čistě soukromého charakteru, nebyl nikterak politicky činný, neměl žádné problémy se státními orgány, nebyl vystaven žádnému jednání, které by se dalo posoudit jako pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Pro případ svého návratu do vlasti neuvedl žádnou skutečnost, která by mohla představovat ohrožení vážnou újmou ve smyslu § 14a zákona o azylu. Stejně tak legalizaci dalšího pobytu stěžovatele v České republice, pro níž požádal o udělení mezinárodní ochrany, nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, neboť zákonné instituty podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění, nelze nahrazovat udělením

mezinárodní ochrany. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné posouzení právní otázky při vyhodnocování jeho azylových důvodů, lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pro příklad lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 293/2005, sp. zn. 4 Azs 15/2005 nebo sp. zn. 2 Azs 147/2004. Ke kasačním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že vadu řízení před správním orgánem lze

shledávat, pokud skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech nebo je se spisy v rozporu, popřípadě byly při jejím zjišťování porušeny procesní předpisy. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly zjištěny. K námitce stěžovatele, že krajský soud k námitkám týkajícím se porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu nezaujal žádné stanovisko, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v odůvodnění napadeného rozsudku je uvedeno, že krajský soud dospěl k závěru, že žalobní námitka spatřovaná v porušení § 2 a § 3 správní řádu, konkrétně, že žalovaný nezjistil stav věci a neobstaral si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, je nedůvodná, neboť žalovaný si obstaral dostatečné množství skutečností a důkazů pro své rozhodnutí, kterými jsou zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tak i podrobně provedený pohovor k důvodu této žádosti. Námitka týkající se porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu nebyla uplatněna v žalobním řízení, proto nelze v postupu krajského soudu spatřovat pochybení, že se touto námitkou nezabýval, a Nejvyšší správní soud vzhledem k uvedenému se k této námitce nevyjadřuje. Postup krajského soudu, tak nebyl v rozporu se zákonem a nedošlo k naplnění důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K námitce stěžovatele, že správní orgán měl jeho osobní situaci podřadit důvodům obsaženým v ust. § 12 zákona o azylu a nikoliv ustanovení § 16 zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikován jako č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí NSS.

Obava z jednání ze strany soukromých osob není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 22/2004.

Rovněž tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima

facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O odkladném účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval - je stanoven přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. května 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda

senátu